

[Handelsministeren.]

deres regnskaber — det må de også gøre, hvis de kommer i en bank — og naturligvis indgår også egenkapitalen i en vurdering af ansøgerens almindelige status, uden at begrebet egenkapital i og for sig må tages som en målestok i sig selv; den sammenholdes med andre forhold. Er den forretningsart, man skal gå ind i, særdeles risikofyldt og egenkapitalen omvendt nede på et minimum, må man tænke sig lidt om, inden man går ind i dette særlig risikofyldte engagement. Om der findes materiale vedrørende vurderingen af denne egenkapital, skal vi se på, og jeg skal i så fald komme med oplysninger under udvalgsarbejdet.

Ligeledes skal jeg se på muligheden for at yde garantier ved lånoptagelse i udenlandske banker. Fru Dagmar Andreasen var inde på, at der her var forskel mellem store og små. Det er der ikke; det er under Nationalbankens myndighed at bestemme, om privat lånoptagelse i udlandet kan finde sted; og som man ved, er dette ud over statslån i de senere år, mig bekendt i alt fald, stort set begrænset til kommuner og elektricitetsværker.

Hr. Poul Dam tangerede emnet automatisk stigning. Man var i det høje ting for en del år siden under behandlingen af et tilsvarende rammeudvidelsesforslag netop inde på dette, idet den daværende handelsminister fremkom med den tanke, at beløbsrammen skulle kunne hæves med tilslutning fra finansudvalget. Men jeg erindrer fra den tid, at samtlige ordførere fra alle partier gik imod det, fordi, som jeg tror hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) udtrykte det ved den lejlighed, folketinget er den bevilgende myndighed; der er intet over, intet ved siden af folketinget, og vil vi ikke skyde det til side, er der jo ingen anden automatik.

Jeg vil gerne forsøge at give oplysninger under det kommende udvalgsarbejde om eksportkreditrådets afslag. Jeg forstod hr. Poul Dam på den måde, at det naturligvis ikke drejede sig om de selektive afslag, der grunder sig på en given ansøgers økonomiske stilling, for det kan vi ikke give oplysning om i et udvalg — det er for så vidt forretningshemmeligheder — men at det mere drejede sig om, hvorvidt der var anledning til for eksportkreditrådet at se på nye mar-

keder. Jeg skal undersøge, hvordan det ligger, og forsøge at give oplysninger også om dette område.

Hr. Kai Moltke, der var velvillig, var ligeledes inde på, om man gjorde det ved nye markeder, man kunne, og deriblandt nævnedes hr. Kai Moltke naturligvis Cuba, som jo har været inde i billedet. Jeg skal indrømme, at jeg absolut er mest tilbøjelig til at holde mig til, at eksportkreditrådet skal træffe sine afgørelser alene ud fra den handelsmæssige risiko, der er forbundet ved sådanne engagementer, og den har man altså i de nævnte tilfælde øjensynlig anset for at være betydelig.

Også tab og udgifter vedrørende administrationen kan naturligvis oplyses i den udstrækning, det ikke måtte være oplyst i eksportkreditrådets årsberetning. Det ligger naturligvis således, at præmierne giver indtægter, og at en del af engagementerne giver tab. Over en årrække har der været et nettooverskud i denne henseende — et nettooverskud, som har været aftagende, fordi man simpelt hen gradvis har reduceret præmierne for garantier og kautioner. Man kan altså komme til det punkt, hvor man i normale regnskaber ligger med et minimalt overskud eller i visse år endog underskud, såfremt en sådan politik føres. Men der er i årenes løb opstået ikke uvæsentlige overskud, som er ført over til Danmarks erhvervsfond.

Kai Moltke: Kun en kort bemærkning med hensyn til handelen med Cuba. Det forekommer mig, at man, hvis man skal undersøge mulighederne her, skulle se på den temmelig indbringende handel, som en af vore NATO-allierede, nemlig Canada, i de senere år har drevet. Det er ganske karakteristisk, at Canada i de sidste år har stået som eneformidler af et så fremragende produkt som cubansk tobak. Det er jo længe siden, vi herhjemme har talt om havannacigarer; det kan man derimod i Canada, som videreeksporterer dem til De Forenede Stater, selv om De Forenede Stater naturligvis giver dem andre varemærker — men de sælges i staterne. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at hvis vi viste samme dristighed som vore NATO-allierede Canada, England og Frankrig, ville man finde, at